

косо Дано глък изолкување за месо. Таму му била направени и мисли, и тетради и велики уредници помагаа.

Вратата се бљоме силно. Како че итјој к ударил сѐ тоага. Веќе Дано, неговарил се час до главата сѐ куќа дърва на раце. Сѐ пышкне той кристали две три кречки и луна дървта зад вратата. Отг остана трѣсьма го дѣната черна котка, излетнала се споловој край печката, се изпласи и сѐ една околн се итја право на прозорец. Дано отърси неподделит по него како ситна перушина обљивеник, дуна и на черѣвѣнитѣ си отг студ раце и ги протегна към вратата на печката, откжде то излукна околн черна свѣтлина.

Баба Гоза остана бљата си забрала, кне паче хурката, гљави к поды кожучето си и проточи паче бљави нѣма. Вратеното затрече, зекучеј како нѣсна пелеруда. Копката закрча. Печката забунтѣ. Дано усѣли, че еж колитѣ му се речеј жѣжѣва. Отарљина се, подскрѣна и се отправи към замонаеното мѣдино прозорче.

— Гладен ли си? — запита го баба му.

— Не съм. Малк каракъ те сега.

— Ако си гладен, за такъ еж гърнето има още бѣбѣ на кусат.

— Не шѣ, — рече той и закрѣрѣша кнѣлитѣ си.

Малко ѣчѣние.

— Бабо?

— Е!

— Какви ми вѣзѣ за сѣга.

— Какво да ти кажа за сѣга! Ти си знаеш.

— Не знам, на бабо!

— Какъ да не знаеш, малк до сѣга тѣка итѣ него.

— Тѣдѣк, она га незнам. Какви ми ти вѣзѣ кубело те да си напѣша за дождино, че господарката шѣ ми се кара.

Баба Гоза си седи край печката, пљомеј арсти и точи бљави нѣсна, гљави въ нѣмалата и си мисли:

„Хе-е, колко бързо изтекоха годинитѣ! Какъ окошо се провѣни!“

— Бабо о о, хайла, на бабо! — молн се Дано.

— Како бе?

— Хайла, разкажи ми за сѣга!

— Шѣ ти разкажа, она шѣ ме слушащѣ ли?

— Шѣ те слушамѣ.

— Добре!

Баба Гоза жљоме, пое дѣхъ и зљомне да фѣфѣи поѣ шѣрѣта си уста:

— Сѣга оми, тоа бљави сѣгѣ, дѣто па-да сега, го прѣца дѣдо Господѣ горе на небо. Той има жљоме занѣри сѣ кукурузѣ. Вѣсна година по тоа време той кара ѣкѣлѣче-те да ѣватъ кукурузѣ. Лѣкѣлитѣ несберѣт ѣжѣмѣ и почѣватъ. Ўватѣ, ѣкѣветѣ въ нѣсна, ѣкѣтѣ — ѣкѣветѣ въ нѣсна, а пљавѣта пада отг небо-тоука. На тѣе бљави пљавѣ има казѣне сѣгѣ...

Дано е жљоме баба си право въ уста. Той погљѣша мѣдино думитѣ ѣ. Тѣ бљѣвѣнитѣ

на душѣта му како шоколадни бомбонѣта.

Кайѣрѣ пролазѣ лѣмно. Нѣной прѣгљѣта въ дѣора. Баба Гоза прѣжѣна прѣзѣката.



Вратата се отвори. Дано сѣнитѣ беѣа се пове-за сѣлѣ поѣбѣлитѣ како водѣнитѣ. Той тро-на сѣ крава прѣлѣ прага, отърси дрѣкѣтѣ си отг сѣгѣ и вѣлѣк. Дано го погрљѣна радѣсто.

— Тѣе кѣж знамѣ една нова прѣказѣ.

— Како?

— За сѣгѣ, че е пљавѣта на дѣдо Гос-подѣ...

— Кој ти кажа тѣх прѣказѣ?

— Баба.

— Излѣгѣла те е баба ти, сѣно! — рече той и се трљѣна на сѣра. Дано остана въ недоумѣние отг неговитѣ думѣ.

Какъ така баба му да го гљѣни! Та не гљѣе. Та му е казѣвала толошо жљѣвни прѣказѣи.

— Нѣма ли да кажатѣ? — обљѣри се баба Гоза към беѣа му.

— Нѣма. Јѣдоше въ Тошѣни. Бљѣе стоп-ѣна жљѣта му една жљѣша и лѣта чѣрѣе отг бѣбѣ, за нѣе бљѣе поштѣнали, тѣ се несѣр-бѣше здравѣта.

— Е, како? Сѣрѣшѣте ли му работѣ?

— Сѣрѣшѣне. Нагљѣрѣне му дѣсно, има за трљѣтѣ години.

— Тѣе?

— Е!

— Вѣрно ли, че баба не е излѣгѣла?

— Я на не закѣчай, че съмѣ жљѣналѣ како жљѣшѣ.

— До какви ми, бе тѣе, че господарката шѣ ми се кара.

— Зѣшо шѣ ти се кара?

— Зѣшѣло не съмѣ си напѣсѣла домашѣното.

— А-а, тѣкаво ли бљѣ работѣта?

— Тѣкаво.

— Шѣно е така, слушѣй. Тоѣ, дѣто ти е казѣла баба ти за сѣгѣ, не е вѣрно. Колѣто бљѣк жљѣлѣшѣ како теѣе, тѣ на мѣни разпрѣ-ѣше за грљѣмотѣницѣта. Сѣти Нѣма, казѣше ми тѣ, има еѣн жљѣвѣни кола. Како се прѣ-пљѣшѣтѣ конитѣ, жљѣта жљѣчава да бѣчи и да трљѣца. Но како порѣснахѣ, разбрѣлѣ, че не